

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Statsraad, Apoteker
Olaf Finsen's
Livserindringer

1936

ETATSRÅAD, APOTEKER
OLAF FINSEN'S
LIVSERINDRINGER

ETATSRAAD, APOTEKER
OLAF FINSEN'S
LIVSERINDRINGER

TRYKT SOM MANUSKRIFT

LEVIN & MUNKSGAARD . EJNAR MUNKSGAARD
KØBENHAVN 1936

Printed in Denmark

—
**VALD. PEDERSENS BOGTRYKKERI
KØBENHAVN**

Direktøren for Farmaceutisk Lærestalt, Professor Faurholt, har anmodet mig om at skrive mine Livserindringer, da Lærestalten har besluttet sig til at samle saadanne fra forskellige ældre Apotekere. Jeg har været stærkt i Tvivl, om jeg skulde følge denne Anmodning, da min Livsvirksomhed i mange Retninger har ligget en Del udenfor, hvad de fleste af mine Kolleger i Almindelighed oplever. Jeg har dog nu besluttet mig til at nedskrive mine Livserindringer; men jeg maa reservere mig, at der muligt kunde forekomme nogle mindre Erindringsforskydninger i Beretningen, da Tidspunktet for de største Begivenheder i mit Liv ligger 30—50 Aar tilbage i Tiden.

Jeg, Olaf Finsen, er født den 3. Februar 1859 i Thorshavn paa Færøerne, hvor min Fader den Gang var Landfoged. Min Fader var af gammel, islandsk Embedsslægt. Vor Stamtavle kan drages tilbage til ca. Aar 900. Min Moder var født Formann, Datter af Godsinspektør Formann, Det Classenske Fideikommis' Godser paa Falster. Mine Forældre blev gift i 1858, og jeg er det ældste Barn, derefter følger Niels, den senere Professor Niels R. Finsen. Min Søster Elisabeth blev gift med den nu afdøde Overlæge ved Finseninstituttet, Axel Reyn, og den yngste Broder var afdøde Overpostkontrollør Vilhelm Finsen.

I 1864 døde min Moder. Aaret efter blev min Fader gift igen med min afdøde Moders Kusine, og i dette Ægteskab fødtes i Aarenes Løb 6 Børn. Af disse yngre Søsken er Johanne Enke efter Borgmester Lyngbye i Helsingør, Steingrim var Bankbestyrer i Landmandsbankens Frihavns Afdeling, han er nu død. Marie, der ligeledes er død, var gift med Politimester Fritsche i Roskilde; John bor i Johannsburg, hvor han har været Tegner i Det syd-afrikanske Jernbaneselskab. Henrikke er ugift, og den yngste, Valgerda, er gift med Overlæge Cold, Esbjerg.

Vor Barndom tilbragte vi under lykkelige Forhold i den gamle Landfogedbolig paa Færøerne. Ligesom de øvrige færøiske Børn

interesserede vi os stærkt for, hvad der foregik paa Søen; Skibe og Baade havde vor største Interesse, og vi var aldrig gladere, end naar vi kunde komme ud at ro i en Baad eller af og til tage med Fader paa en Embedsrejse.

Aarene gik, til min Fader i 1871 blev udnævnt til Amtmand over Færøerne, og vi flyttede da op til den store Amtmandsbolig, den, der efter vore Begreber var et sandt Eldorado. Nu kunde vi rigtig komme ud paa Ture med Fader, da Amtmanden havde tre store, gulmalede Baade til sin Raadighed. Baadene blev roet af Politikorpset i Matrosuniform med en Kvartermester i Agterstavn som Styrismand. Det danske Splitflag vajede i Agterstavn og i Forstavn en Vimpel; denne vajede dog kun, naar Amtmanden personlig var i Baaden. Baaden roedes af 6—12 Mand, og Turene gik mange Gange over det aabne Atlanterhav til de andre Øer.

Da jeg var 6 Aar, kom jeg i Thorshavn Realskole, men Undervisningen var, kan jeg nu som ældre se, alt andet end god og i mange Retninger ret mangelfuld. I 1872 blev jeg sendt ned til Herlufsholm Skole, og 2 Aar senere kom min Broder Niels ogsaa derned. Vi gik i Skole der i 3—4 Aar, men fik derefter begge to „*concilium abeundi*“ (Henstilling om at forsvinde), da vi, vel mest paa Grund af vor mangelfulde Undervisning paa Færøerne, havde ondt ved at følge med i Skolen. Selvom Fader maaske var lidt ked af, at vi ikke kunde følge med, havde han dog den dybe Kærlighedens Forstaaelse af sine Drenges, saa han sendte Niels til Reykjavik til Farmor, hvor han kunde faa den samme Uddan-

nelse som sin Fader, og Niels blev Student fra Reykjavik Latinskole. Jeg rejste til København, hvor jeg tog de fornødne Eksaminer, saaledes at jeg kunde tage Plads som Discipel paa Horsens Svaneapotek den 1. August 1876. Her var jeg Discipel i ca. 3 Aar, tog derefter Medhjælpereksamen med første Karakter i praktisk Prøve og første Karakter i teoretisk Prøve, hvorefter jeg fungerede som Medhjælper et Aar paa samme Apotek.

Da jeg som Discipel kom paa Apoteket, var Apoteker Schulstad nylig afgaaet ved Døden, og Apoteket bestyredes af Provisor Kier (senere Apoteker i Viborg). Jeg blev venligt modtaget af Provissoren, som paa en elskværdig Maade satte mig ind i de første Begyndelsesgrunde af Farmacien. Et halvt Aars Tid efter min Ankomst blev Apoteket bortgivet til Apoteker Viinsted fra Kjellerup. Apoteker Viinsted var en elskværdig Mand og en meget anset Farmaceut. Han gik med Iver ind i sin Virksomhed som Apoteker i Horsens, og jeg har meget at takke ham for i de 3 Aar, jeg tilbragte som Discipel hos ham.

Vi Disciple boede paa Apoteket og fik Kosten der. Maden var udmærket, og Apotekerens Frue var altid venlig og forekommende imod os. Vor Arbejdstid var jo lang. Vi skulde møde paa Apoteket Kl. 7 Morgen, og vi lukkede først Kl. 11 Aften. Fritiden var heller ikke stor; hveranden Søndag havde vi fri, og en Eftermiddag hver Uge, men den Eftermiddag blev anvendt til Botanisering og Undervisning, idet Apotekeren gav os Undervisning i et Par Timer eller botaniserede med os.

Jeg gik med største Glæde og Interesse ind til min Virksomhed,

og min Discipeltid i Horsens staar endnu for mig som en herlig Tid.

Frier kendtes ikke. Da min Moder kom til København paa Besøg, og jeg ikke havde set hende i 6 Aar, udbad jeg mig en Dag af Apotekeren Tilladelse til at rejse over til København fra Fredag Aften til Mandag Aften for at se Moder. Apotekeren saa fuldstændig uforstaaende paa mig, og han tænkte vistnok, det var en uhyre Frækhed, men han sagde til min store Forbavselse Ja, og glad rejste jeg af Sted.

Livet paa Apoteket gik sin rolige Gang. Vi havde nok at bestille; der var 2 Medhjælpere og 2 Disciple. Af større Begivenheder under mit Arbejde paa Apoteket i disse Aar var der ikke mange, dog skal jeg nævne et Par Smaating.

Ovenover Apoteket boede en meget anset Øjenlæge, som søgtes af Folk fra hele Jylland og Fyn. En Dag kom en stor Vendsyssel-Bondemand ind paa Apoteket for at faa Medicin, efter at have konsulteret Øjenlægen. Han spurgte om Prisen paa Medicinen. Det var en Zinkopløsning til Øjnene, og Prisen var 23 Øre uden Flaske, 31 Øre med Flaske. Da Manden hørte Prisen og saa Flasken, denne lille 15 Grams Flaske med et vandklart Indhold, erklærede han højt: „Jeg rejser ikke fra Vendsyssel til Horsens for at faa Medicin for 23 Øre“, hvorefter han aabnede Døren og knaldede Flasken mod Stenbroen, betalte de faa Øre og forsvandt.

En anden lille Historie fra Apoteket.

Hver Torsdag, naar det var Torvedag, kom en Bondekone ind og fik et Pund Natron. Da jeg en Dag bemærkede, at hun brugte meget Natron, fortalte hun, at hun havde søgt Stiftsfysikus, og han

havde sagt til hende, at hun skulde tage en Spiseskefuld Natron 3 Gange om Dagen efter Maaltiderne. Jeg sagde, at det kunde vist næppe være rigtigt. Stiftsfysikus maatte nok have ment, at hun skulde opløse en Spiseskefuld Natron i en Pægl Vand og deraf tage en Spiseskefuld. Men hun erklærede: „Hvad Stiftsfysikus har sagt, er altid rigtigt“, og jeg turde ikke sige mere, men beklagede den stakkels Kone.

Da Apotekeren i det sidste Aar, jeg var Discipel, led af Smerter i Benene og havde svært ved at gaa, spurgte han mig, om jeg kunde tænke mig at fungere som Kusk for ham, hvad jeg naturligvis med Kyshaand gik ind paa. Han lejede et Enspænderkøretøj, og hver Morgen, naar Vejret tillod det, kørte jeg en Times Tid rundt i Omegnen med Apotekeren og hans Familie, hvad der var en meget stor Fornøjelse og Adspredelse for mig.

Da jeg ankom til Apoteket som Discipel, fik jeg, som omtalt, en venlig Modtagelse; men den ældste Discipel, nuværende Apoteker Snitker i Fredericia, kom stor og mægtig hen imod mig og sagde noget om, at nu maatte jeg passe min Gerning godt. Jeg følte mig ganske lille ved at staa overfor denne mægtige Mand; men lidt efter kom han hen og lagde sine store Hænder velsignende paa mine Skuldre, talte venligt og forekommende til mig og lovede at hjælpe mig paa enhver Maade. Jeg kom hurtigt til at holde af denne unge Mand, og han blev min Ven for Livet, et kært, elskværdigt Menneske var han, og jeg har mange Gange kunnet glæde mig over sammen med ham at mindes gamle Dage.

Af de øvrige Disciple paa Apoteket i de første Aar skal jeg

nævne Bachmann og Würtzen. Bachmann blev Apoteker i Kerteminde og er forlængst død, Würtzen er Apoteker i Vanløse. Disse unge Mennesker kom jeg til at holde meget af.

Blandt de Medhjælpere, der fungerede i min Tid, skal jeg nævne afdøde Professor Bille Gram. Han var en stille og fin Mand, som vi paa Apoteket satte stor Pris paa.

Endvidere skal jeg nævne den senere desværre saa sørgelig bekendte cand. pharm. Adolph Philipsen. Da jeg første Gang saa ham, syntes jeg, han var ualmindelig grim; men efterhaanden som jeg lærte ham bedre at kende, forsvandt Grimheden fuldstændig. Hans Øjne, Øren, Næse og Mund var ligefrem skønne, men sammen med hans gulblege Teint og de skævtsiddende Øjne gav de ham et tartarisk Udseende. Jeg kunde overordentlig godt lide Philipsen, han var dygtig, elskværdig, fin og tiltalende paa alle Maader, afholdt af alle paa Apoteket. Jeg introducerede ham i nogle af de gode Familier, som jeg kendte i Horsens, og alle Vegne blev han modtaget med Venlighed. Hans triste Skæbne kan den Dag i Dag virke nedtrykkende paa mig.

Endelig skal jeg med et Par Ord omtale de mange glade, lykkelige Aftener, vi sammen med gode Kammerater tilbragte i Apotekets Vagtlokale. Nu er de fleste af de ca. 10 Mennesker gaaet bort. Endnu lever dog min gamle, trofaste Ven, Fuldmægtig Carl Madsen, Indehaver af Schweitzer Magasinets Sæbefabrik, og førnævnte Apoteker Snitker.

Endelig skal jeg nævne en Mand, for hvem jeg har den dybeste Ærbødighed, samtidig med at jeg altid har holdt meget af ham.

Det er Professor Emil Koefoed, Farmaciens første Mand i Danmark. Han var i den Tid Discipel paa Helms' Apotek i Horsens. Han var en meget alvorlig ung Mand; men var der noget at more sig over, var han smittende glad, og hans store farmaceutiske Indsigt imponerede os meget. Jeg har i Aarenes Løb flere Gange søgt Professor Koefoed, og jeg har altid følt Glæde over at træffe min gamle trofaste Ungdomsven og over hans uforandrede store Venlighed imod mig.

Blandt de Familier i Horsens, som viste mig Venlighed, maa jeg nævne Grosserer Winnings paa Horsens Dampmølle. Disse gode, kærlige Mennesker aabnede gæstfrit deres Hjem for mig, og jeg tilbragte mange lykkelige Timer hos dem.

I 1880 forlod jeg Horsens og tog hjem til Færøerne paa Besøg. Jeg blev modtaget med udelt Glæde, og Glæden var naturligvis ikke mindre fra min Side over at komme hjem efter otte Aars Fravær. Mine tre yngste Søskende havde jeg aldrig set. Det var en dejlig Ferie paa ca. et Par Maaneder, jeg tilbragte i mit Hjem. Derefter gik Rejsen tilbage til København, hvor jeg begyndte mit Studium til farmaceutisk Kandidatsamen.

Arbejdet interesserede mig meget, og jeg fulgte saa vidt muligt alle Forelæsningerne; men det var en vanskelig Tid, da alle Undervisningsstederne var spredt rundt omkring i Byen — fra Laboratoriet i Ny Vestergade til Botanisk Have, derfra til Polyteknisk Lærestalt i Sankt Pederstræde og saa til Manuduktørerne forskellige Steder i Byen.

I Efteraaret 1881 fik jeg Brev fra min Broder Niels, der endnu var i Reykjavik og var ved at fuldende sine Studier der, at Apoteker Krüger i Reykjavik havde bedt ham skrive til mig, om jeg eventuelt efter overstaaet Eksamen kunde tænke mig at bestyre et Hjælpeapotek i Thorshavn, som han agtede at ansøge Ministeriet om at faa Lov til at oprette der. Paa denne Henvendelse svarede jeg øjeblikkelig, at jeg med største Glæde vilde indgaa paa Forslaget om at tage til Færøerne. Apoteker Krüger ansøgte derefter Sundhedskollegiet og Justitsministeriet om Tilladelse til at oprette nævnte Apotek i Thorshavn som Hjælpeapotek fra Reykjavik Apotek. Paa denne Ansøgning fik Apoteker Krüger imidlertid det Svar, at man ikke kunde gaa ind paa at oprette et Hjælpeapotek paa Færøerne fra Island. Skulde der oprettes et saadant, maatte det være fra et københavnsk Apotek.

Da jeg fik denne Besked, bad jeg min Farbroder, Højesterets-assessor (Højesteretsdommer), Dr. jur. V. Finsen, om paa mine Vegne at henvende sig til Apoteker Alfred Benzon, København, og forespørge, om han eventuelt vilde være villig til at ansøge om Tilladelse til at oprette et Hjælpeapotek i Thorshavn fra Svaneapoteket i København og at antage mig som Bestyrer af samme. Dette gik Apoteker Benzon ind paa, sendte Ansøgningen ind, og denne blev under 6. November 1882 bevilget for et Tidsrum af 15 Aar.

Jeg fortsatte imidlertid min Eksamenslæsning og gik op til farmaceutisk Kandidatskolen i Januar 1882. Jeg fik Haud illaud. (4 Laud, 5 Haud). Jeg var jo lidt ked af, at det ikke lykkedes mig at faa 1. Karakter, men da Stillingen som Bestyrer paa Hjælpeapo-

teket i Thorshavn laa rede til mig, syntes jeg ikke, jeg kunde læse om for at faa 1. Karakter.

Efter endt Eksamen fik jeg Skrankarpladsen paa Svaneapoteket i København for et halvt Aar, indtil Afgørelsen om Oprettelsen af Hjælpeapoteket i Thorshavn forelaa. Dette halve Aar, jeg tilbragte her, var jeg meget glad for, det interesserede mig at komme ind i Ekspeditionen paa et af de største københavnske Apoteker, og alle paa Apoteket mødte mig med stor Venlighed.

Jeg fratraadte den 1. August 1882 og tog da med fuld Kraft fat paa at faa alt arrangeret, indkøbt og ordnet til Oprettelsen af Hjælpeapoteket paa Færøerne. Otte Dage efter, at den kongelige Bevilling forelaa, afrejste jeg til Færøerne og begyndte der straks paa Forberedelserne til det nye Apotek. Min Fader var til stor Hjælp for mig med Hensyn til Køb af Ejendom, og vi fik i Thors-havn en god, velbeliggende Bygning til Apoteket. I Løbet af et halvt Aars Tid kom alt løst Inventar og Varelager op til Færøerne, og jeg arbejdede med fuld Kraft paa at faa det færdigt, saaledes at Svaneapoteket i Thorshavn kunde lukkes op den 6. Maj 1883.

Det nye Apotek mødte straks ret store Vanskeligheder, idet Køb-mændene paa Færøerne solgte Medicin, om end ikke i store Maader, saa dog en Del, og de vilde ikke ophøre dermed, fordi der var kommet et Apotek.

Der var fire Læger paa Færøerne, en Fysikus i Thorshavn og tre Distriktslæger omkring paa Øerne. Disse tre Distriktslæger var dispenserende Læger og havde tidligere forsynet sig fra en gros Firmaer i København. Apoteker Alfred Benzon blev anmodet om

at stille sig velvilligt overfor disse Læger med Hensyn til Prisen for Medicin, hvilket Hensyn selvfølgelig blev taget, men Indtægten for Apoteket blev derfor næsten minimal. Købmændenes Handel med Medicin, der væsentlig bestod af amerikansk Olie, Brystdraaber, Plastre, engelske Arkana o. s. v., mente Autoriteterne ikke burde fortsættes, og paa Foranledning af Fysikus blev der anlagt Sag mod en af Købmændene i Anledning af hans fortsatte Salg af Medikamenter. Denne Sag gik gennem Underretten til Højesteret, der frifandt Købmanden, idet den gældende danske Apotekerlov af 1672 ikke var tinglæst paa Færøerne. Herved var jo intet at gøre. Apoteket blev drevet som Apotekerne nede i Danmark; men da Kunderne aldrig havde været vant til at betale Medicinen kontant, blev saa godt som alt, hvad der skulde udleveres fra Apoteket, skrevet paa Regning. Det var ogsaa ganske umuligt at skaffe kontante Penge, idet Lægen oftest blev hentet til en Bygd og derfra befordredes videre til 10—12 Bygder. Fra den sidste Bygd blev han saa befordret hjem. Ved Hjemkomsten skrev han Recepter til alle de Patienter, han havde tilset; men da Baadsmændene selvfølgelig ikke havde Penge til at betale Medicinen for hele Øens Befolkning, blev alt skrevet paa Regning.

Ved Apotekets Aabning antog jeg en Discipel, en flink, ung Mand, Poul Johannessen. Denne unge Mand var Discipel hos mig i fire Aar og fik sin Medhjælpereksamen i Thorshavn, idet jeg af Ministeriet blev beskikket som Eksaminator sammen med Fysikus. Nogle Aar efter at Johannessen havde taget Medhjælpereksamen, tilraadede jeg ham at søge en Plads som Medhjælper i Danmark

for at lære Forholdene der at kende. Efter et Par Aars Forløb kom han tilbage og var min gode, trofaste Medhjælper i al den Tid, jeg var paa Færøerne, og jeg skylder ham stor Tak for hans udmærkede Arbejde og Interesse for Apoteket i de mange Aar. Jeg skal indskyde, at han den Dag i Dag fungerer som Medhjælper paa Apoteket i Thorshavn, og at han har været paa Apoteket i over 50 Aar.

I Aaret 1884 fik jeg Besøg af den unge, nu afdøde Apoteker Alfred Benzon; men iøvrigt ledede jeg Apoteket ene i de 15 Aar. Jeg havde af og til et Par Medhjælpere, men flere Aar var jeg ganske ene med en Defektrice og en Discipel. Jeg kunde selvfølgelig ikke fjerne mig ret langt fra Apoteket i de Tider, men Gudskelov holdt jeg mig rask, Apoteket maatte jo være tilgængeligt baade Dag og Nat.

Da Apoteker Alfred Benzon var i Thorshavn, oprettede vi en Forpagtningskontrakt, hvorved jeg egentlig havde fuld Selvbestemmelsesret over Apoteket, men Ejendom, Varelager og Inventar vedblev dog at tilhøre Alfred Benzon indtil 1892, da jeg købte det af ham; men naturligvis gik Apoteket stadig under Benzons Navn, til de 15 Aar var udløbet.

I 1884, 2 Aar efter min Ankomst til Færøerne, blev min Fader udnævnt til Stiftamtmand over Ribe Stift og Amtmand over Ribe Amt og afrejste samme Sommer dertil med Familien. Det var en stor Skuffelse for mig saa kort Tid efter min Ankomst til Færøerne.

Jeg havde meget at bestille i disse Aar, men var glad og lykkelig for min Gerning, og jeg blev modtaget med stor Hjertelighed af

Embedsstanden og den øvrige Befolkning. Indtægterne var jo meget smaa, men det lykkedes at klare Skærene, og de mange udestaaende Fordringer kom for største Delen ind efter nogle Aars Forløb. Mit Forhold til Lægerne var ogsaa udmærket. Dampskibsforbindelsen med Danmark var meget indskrænket paa den Tid, saa det kunde ofte knibe svært med at faa Varer op i rette Tid, og mange Gange har jeg maattet tilberede Ting i Apotekets Laboratorium, som man egentlig ikke var vant til at præparere nede i Danmark; men Forholdene gjorde jo dette nødvendigt, da det tog saa lang Tid med Tilførslerne.

Ved Siden af Apoteket drev jeg en lille Sodavandsfabrik, hvor jeg selv i de første Aar i Morgentimerne stod og tilberedte og tapede Sodavand og Limonade.

Jeg ejede sammen med et Par Fiskere paa Færøerne en Dæksbaad, som anvendtes til Fiskeri. Da der i Slutningen af 80'erne kun opnaaedes elendige Priser for Fisk, Priser, der var saa lave, at de knap dækkede Omkostningerne til Salt samt Udrustning til Baadens Forbrug, besluttede vi Ejere af Dæksbaaden at lade vor Fangst tørre paa Færøerne til Klipfisk. Da Fisken var tørret, lastede vi Baaden med denne og sejlede til København, hvor vi solgte Fisken fra Dæksbaaden, der laa i Nyhavn, til Smaahandlerne blandt Hørkræmmerne. Vi fik her en betydelig højere Pris for Fisken, og det lykkedes derved at skaffe Fiskerne et nogenlunde ordentligt Vederlag for Fiskeriet dette Foraar. Min kære gamle Ungdomsven, Fuldmægtig Madsen, var os en udmærket Hjælper ved Klipfiske-salget. Rejsen var en stor Oplevelse, saavel for Fiskerne som for

mig, og da Baaden sejlede hjem, lastet med Varer til Færøerne, blev jeg en lille Tid nede i Danmark.

Sidst i 80'erne tog jeg en lille Ferie. Jeg besøgte da mine Forældre i Ribe, og det lykkedes dem een Dag i Livet — en dejlig Sommerdag — at samles med alle deres ti Børn i Stiftamtmandsboligen i Ribe. Det blev en minderig Dag, som hverken Forældre eller Børn nogensinde har kunnet glemme. Efter et kortere Besøg i København rejste jeg atter tilbage til Færøerne.

Jeg kom meget hos min Faders Eftermand paa Færøerne, Amtmand Buchwaldt, og hans elskværdige Hustru. Amtmanden fik i 1890 Besøg af Fruens to unge Veninder, Frøknerne Øllgaard. To Aar efter, i 1892, var jeg paa Ferie i København, og jeg blev da forlovet med den ældste af de unge Piger, min elskede Hustru, som jeg nu har været gift med i 43 Aar. Hun er det fineste, elskeligste Menneske, der har været mig en udmærket Hustru og den sødeste, kærligste Moder for vore fem Børn.

Samme Efteraar døde min beundrede, højtelskede Fader, og Sorgen over ham var saa dyb, at den vanskeligt kan beskrives. Han var det kærligste, bedste Menneske, man kunde tænke sig, den nobleste, fineste Personlighed, en stilfærdig, dygtig og flittig Embedsmand, som alle, hvem han kom i Berøring med, maatte holde af. Han var uhyre interesseret i hele sin Gerning og Virksomhed og arbejdede med Flid og Nøjagtighed paa Embedssager, Lovforslag og lignende, som kom ind under ham. Han arbejdede ikke hurtigt, men var et Arbejde endt, var det fuldendt.

I Foraaret 1893 rejste jeg atter til København, denne Gang for at holde Bryllup, og jeg lærte da mine tilkommende Svigerforældre og min Forlovedes Søskende nærmere at kende, hendes eneste Broder, den nuværende Direktør paa Rigshospitalet, og tre Søstre, hvoraf den yngste senere blev gift med Botanikeren, Dr. phil. F. Børgesen. Det var prægtige Mennesker, og jeg kom til at holde af dem, som var det mine egne. Vi havde i de kommende Aar fornøjelige Besøg paa Færøerne af min Kones Forældre og Søskende, og det var Svigerforældrene en stor Glæde at se deres første Barnebarn. Kom vi til København, vidste Familien ikke alt det gode, de vilde gøre for os, vi kom i Teatret, til Koncerter og alle mulige Fornøjelser. Min Svigerfader interesserede sig levende for min Forretning paa Færøerne, og i Aarene efter jeg var bleven gift, sendte jeg alle de Penge, jeg tjente, ned til ham, han drog da rundt i København og betalte de forskellige Regninger hos Leverandørerne, hvad jeg tror, interesserede ham i høj Grad. Desværre døde min Svigerfader nogle Aar efter vort Bryllup, hvad der var en stor Sorg for os alle.

Som før bemærket, købte jeg Apoteksejendommen paa Færøerne og fik denne udvidet, saaledes at vi kunde faa en pæn og god Bolig, da vi blev gift og satte Bo. Min Svigerfader hjalp os med et Laan, saaledes at Sagen kunde realiseres. Min Kone var glad over at komme til Færøerne og har været meget lykkelig for de Aar, vi har tilbragt deroppe.

Vi fik fem Børn, tre Sønner, der alle blev Studenter. Den ældste, Eyvind, er Ingeniør og leder en elektrisk Forretning samt staar i

Spidsen for forskellige Byggeforetagender her i København. Han er gift, har tre Børn og sidder i en solid Forretning. Den anden Søn, Bjørn, er Skibsmægler i Horsens, og den tredje, Thorkild, er Kordegn ved Viborg Domkirke. De er begge gift og har hver en Datter. Vor ældste Datter, Herdis, der er Assistent paa Rigshospitalet, er ugift og bor hjemme. Den yngste, Thurid, er gift med Forstkandidat K. Oldenburg, der har været Skovrider paa Lerchenborg, men som nu er ansat under Hedeselskabet i Viborg. De har en Søn.

Apoteket gik fremad i Aarenes Løb, skønt Indtægterne var smaa, men ved Hjælp af min Kones Dygtighed og fornuftige Sparsommelighed klarede vi Ærterne.

Jeg skal blandt vore gode Bekendte paa Færøerne nævne de to Fysici, Effersøe og Boeg, og nuværende Amtslæge A. Metz, Holbæk; blandt Embedsmændene Sorenskriver, senere Dommer Helms i Holbæk og Landfoged Engelstoft, senere Dommer i Hornslet, endvidere Overlærer Bergh, Konsul Jac. Lützen og Konsul Hansen, samt efter Amtmand Buchwalds Afrejse fra Færøerne Amtmand Bærentzen, min gode og trofaste Ven fra Ungdomsaarene, og last not least Landtingsmand, Provst Fr. Petersen.

I 1897 blev Konsul Hansen alvorlig syg, og jeg købte da af ham hele den store Købmandsejendom, „Thinganæs“, utrolig billigt uden Udbetaling, men med aarlige Afdrag i 20 Aar. Ejendommen bestod af 5 store Pakhuse og Beboelseshuset, Landingspladsen og Tørringsplads til Klipfisk m. m. — Penge havde jeg ikke; men da jeg kunde betale i Løbet af 20 Aar, løb jeg Risikoen og købte Ejendommen,

og det viste sig, at det gik. Samtidig overtog jeg Agenturet for Færøerne for Det kgl. octroierede almindelige Brandassurance Compagni. Endvidere blev jeg udnævnt til tysk Vicekonsul efter Konsul Hansen. Aaret efter blev jeg valgt ind i Thorshavns Borgerrepræsentation, hvor jeg sad fra 1895 til 1909, de sidste 5 Aar som Formand, og i Direktionen for Færø Amts Sparekasse fra 1899 til 1911, de sidste 8 Aar som Formand, samt Medlem af Færøernes Lagting fra 1895 til 1901.

I 1898 blev jeg udnævnt til selvstændig Apoteker i Thorshavn.

Nu havde jeg faaet store Pakhuse og overvejede, hvad jeg skulde bruge dem til. Jeg besluttede mig til at drive Trælasthandel og Handel med Bygningsmateriel. Apoteket flyttede jeg hen i den nye Ejendom og solgte den gamle.

Det lykkedes at faa Kredit paa en Trælast, som blev sendt fra Sydsverige, og jeg tog nu kraftigt fat paa Tømmerhandelen.

Boligforholdene paa Færøerne er saaledes, at alle Mennesker bor i Træhuse, og som oftest gik det saadan til, at en Mand, der vilde have bygget et Hus, kom ind til mig og sagde: „God Dag, Finsen, jeg vilde gerne have et Hus!“ Paa mit Spørgsmaal om, hvorledes han vilde have Huset, svarede han: „Det maa De selv om!“ Jeg fik at vide, hvor stort han vilde have det, i Reglen 7×9 Alen, eller 8×10 , til Tider 10×12 . Derefter tegnede jeg det og udregnede, hvor meget Tømmer m. m. af alle Slags, der skulde bruges til Bjælker, Spær, Brædder, Tagbeklædning, samt Cement og Kalk til Husets Grund, Mursten til Skorstenen, Glas o. s. v.

Naar saa alt var samlet, blev det fyldt i min store Lossepram, og

min Motorbaad blev spændt for, hvorefter „Huset“ blev sejlet til det Sted paa Øerne, hvor det skulde opføres. Arbejdslønnen for Opførelsen maatte Køberen betale. Materialerne blev delvis betalt ved Optagelse af Laan i Bank eller Sparekasse, og Restgælden henstod til Tider i Aarevis hos mig, inden den blev ordnet — alt i alt en ret primitiv Bygningsmetode og Bygningsordning.

Sidst i Aarhundredet tog Overtrædelserne paa Fisketerritoriet Overhaand, saaledes at den danske Stat nødsagedes til at sende et fast Inspektionsskib med Station paa Færøerne for at passe paa Trawlernes Lovovertrædelser. Det blev fra den Tid, Inspektionen begyndte, en stor Opmuntring for os i vort Hjem jævnlig at se de danske Søofficerer fra Inspektionsskibet. Vi lærte i de paafølgende Aar saa godt som de fleste danske Søofficerer at kende, og vi havde uhyre meget at takke dem for.

Blandt andre Forretninger havde jeg i de første Aar paa „Thinganæs“ ogsaa Leverancen af Kul til de danske Marineskibe, der kom til Færøerne, hvad jeg var meget glad for. Det gav mig et stort Arbejde; jeg fragtede flere Dampskibe med Kul fra Wales, og Losningen af disse samt Udleveringen til Marinens Skibe foranledigede, at jeg maatte have en stor Arbejdsstyrke i Gang. For at faa alt nøjagtigt vejjet og rettidigt sendt om Bord i Skibene stod jeg selv fra tidlig Morgen, til Arbejdet sluttede, ved den store Vægt og vejede Kulsække. At jeg blev lige saa sort som mine Kularbejdere, siger sig selv, men Humøret var sandelig ikke sort, hverken hos Folkene eller hos mig.

Fra Aarhundredets Begyndelse, da jeg overtog „Thinganæs“ og

begyndte min Forretning med Bygningsmateriel og Kul, tvang Forholdene mig til at arbejde paa at skaffe mere Plads. Jeg købte saa et andet Handelsetablissement, der laa umiddelbart op til „Thinganæs“, og i de kommende Aar byggede jeg et stort Pakhus samt et stort Beboelseshus, saaledes at hele min Ejendom nu bestod af nævnte Beboelseshus og 11 Pakhuse.

Jeg maatte ogsaa have et temmelig stort Personale, ikke alene Apotekerpersonale, men ogsaa Kontorpersonale. Særlig skal jeg nævne Fuldmægtig Øster, som hjalp mig med Kontorarbejdet, og som var mig en udmærket Hjælp og Støtte i de mange Aar. Endvidere havde jeg Pakhusfolk og Arbejdere i stadig Virksomhed, og naar Baadene kom med Tømmer, Kul eller lignende, maatte jeg ofte leje en 30—40 Mand til Losning og Ladning.

Blandt de mange Ting, jeg var interesseret i i disse Aar paa Færøerne, var ogsaa Storhvalfangsten.

Jeg var Direktør for et Selskab og interesseret i et andet, som tilsammen havde 5 Dampskibe, og Hvalerne, vi fik, var betydelig større end de Dampskibe, vi brugte til Fangsten. Vi havde Hvalstationer nogle Mil fra Thorshavn, hvor Hvaltrannen blev tilberedt og Hvalkødet solgt til Færingerne, uhyre billigt, ca. 1 Øre pr. Pund. Dette satte de meget stor Pris paa som Ernæringsmiddel. Benene blev lavet til Benmel o. s. v.. Jeg skal nævne som et Eksempel Produktionen af en Storhval, vi fangede et af de Aar, nemlig en Kaskelothval. Ved at bore Hul paa Hvalens Tinding flød der 10 Petroleums Foustager ren Spermacet ud af Hovedet, og Hvalens Spæk udgjorde i alt 100 Petroleums Foustager Tran.

Ambra fik vi desværre ikke af nogen Kasket, der fangedes i de Aar ved vore Stationer; men for en anden Hvalfangerstation paa Færøerne lykkedes det en Gang at faa en almindelig Cigar-kasse fuld af Ambra, og for denne lille Portion Ambra fik Stationen 30,000 Kr.

Fra Stockholms zoologiske Museum fik jeg Anmodning om at skaffe Museet et Grindehvalskelet. Jeg sendte Museet et saadant, og for min Assistance hermed modtog jeg Ridderkorset af den svenske Vasaorden.

Disse Aar i Slutningen af Aarhundredet bragte mig mange Glæder ved Efterretningerne om den Fremgang, min lille Broder Niels havde. Hans store Arbejde og hans Anseelse voksede fra Aar til Aar, og stor var min Glæde, da han meddelte mig, at han var bleven Ridder af Dannebrog, Professor, havde faaet Fortjenstmedaillen i Guld og mange andre Hæderstegn, samt endelig da han i 1903 som den første danske Mand modtog den store, svenske Nobelpræmie. Desværre levede han kun $\frac{3}{4}$ Aar efter Modtagelsen af denne, og han skænkede største Delen af den store Sum paa over 140,000 Kr. til sit kære Lysinstitut. I Oktober 1903 skrev han til mig om Nobelpræmien, som vilde blive ham tildelt den 10. December samme Aar. Vi fejrede denne Dag med en Fest i vort Hjem paa „Thinganæs“.

I Aaret 1900 blev jeg paa Marineministeriets Indstilling udnævnt til Ridder af Dannebrog, i 1905, blev jeg norsk Vicekonsul og i 1907 nederlandsk Vicekonsul.

I 1907 fik vi paa Færøerne Besøg af Kong Frederik den 8. med Følge samt Rigsdagens Medlemmer, og som Formand for Borger-

repræsentationen hvilede den største Del af Modtagelsesarrangementet paa mig.

I Anledning af Kongebesøget lod Byen bygge et stort Træskur, som vi udsmykkede til Festlighederne, og hvori Festmaaltiderne kunde indtages. Selv mødte jeg i Spidsen for Borgerrepræsentationen og modtog Kongen ved Ankomsten, hvor jeg holdt Velkomst-talen for ham. Under Kongens Ophold i Thorshavn aflagde han mig et Besøg paa „Thinganæs“. Da han paa mit Kontor saa tre smaa Skilte, hvorpaa der stod tysk, norsk og nederlandsk Vicekon-sulat, spurgte han mig: „Har De tre Uniformer?“ — „Nej, Deres Majestæt, jeg har ingen Uniform.“ Kongen fortalte da, at han kendte Konsuler, som havde indtil tre Uniformer, men han havde aldrig hørt, at man kunde være Konsul for tre Stater uden at have Uniform.

Kongens og Rigsdagens Besøg havde vakt stor Glæde paa Fær-øerne og var en stor Oplevelse for de fleste, og jeg tror at kunne sige, at alt forløb tilfredsstillende under hele Besøget.

Paa Færøerne havde der i de sidste Aar udviklet sig en stærk Separatistbevægelse, hvad jeg var meget ked af, og jeg arbejdede, hvor jeg kunde for at søge en Udjævning af Forholdene mellem Færingerne og Kongerigets øvrige Beboere.

Vi havde saa meget at takke Danmark for og var stolte af at høre til Danmark, saa det var svært at se, at der arbejdedes for en Selvstyrepolitik eller en Ændring af Samhøring med Kongeriget. Under disse Overvejelser fik jeg den Tanke at søge mere Forbin-delse mellem Befolkningen paa Færøerne og det egentlige Danmark,

og jeg foreslog da Autoriteterne at yde Bidrag til en Rejse til Danmark med ca. 100 Færinger for at lære disse vort kære Fædreland at kende. Rejsen maatte ikke blive særlig dyr, saa det var kun et mindre Beløb, hver Deltager skulde betale, og det lykkedes at faa gennemført denne Rejse i 1909 ved Støtte fra Institutioner saavel paa Færøerne som hernede i Kongeriget, fri Befordring fra Statsbanernes Side, fri Modtagelse de Steder, vi kom her i Danmark, og gratis Ophold samt gratis Adgang til alle Seværdigheder hernede. Jeg fik til Hjælp ved Arrangementet af denne Rejse min gode Ven, Købmand, senere Konsul Evensen jun.. I Foraaret 1909 var jeg nede i Danmark for at faa alt ordnet til denne Færingetur. Lige inden min Hjemrejse, efter at hele Arrangementet var bragt i Orden vedrørende Rejsen til Danmark, fik jeg Anmodning fra Kongens Kabinetssekretær om at give Møde paa Kongens Audiensdag to Dage senere. Da jeg mødte til den nævnte Audiens, udnævnte Kongen mig til Etatsraad. Jeg var samme Aften indbudt til Familietaffel hos Hans Majestæt og to Dage efter, umiddelbart inden min Afrejse, til stort Hofbal paa Amalienborg.

Min Rejse med de ca. 100 Færinger foregik i Juli Maaned med Dampskibet via Edinburgh til Aarhus, hvor der dette Aar afholdtes den store Udstilling. Vi blev modtaget med den største Elskværdighed og Venlighed af Udstillingens Bestyrelse og Byens Autoriteter. Vi opholdt os der i 2 Dage, besaa Udstillingen samt alle Seværdigheder og deltog i flere Festligheder, arrangeret til Ære for os. Rejsen gik dernæst med Banerne rundt om i Danmark; vi aflagde Besøg paa Højskoler og andre Skoler, besøgte Trifoliums Mejeri og

mange andre interessante Steder. Rejsen afsluttedes med et flere Dages Ophold i København, hvor bl. a. Museerne blev beset, og hvor Færingerne tog Del i de forskellige Forlystelser, besøgte Tivoli o. s. v. Den sidste Dag aflagde vi Besøg paa Charlottenlund Slot for at hilse paa Majestæterne, og hver af de kvindelige Deltagere modtog Roser af Dronningens egen Haand.

Det havde været min Tanke at tilvejebringe en bedre Forstaaelse mellem det egentlige Kongerige og Færøerne gennem disse Rejser, og jeg havde tænkt mig, at de skulde gentages med nogle Aars Mellemrum; men som det senere vil fremgaa, hindrede Forholdene Gennemførelsen af denne min Tanke.

Under den førmtalte Rejse til Danmark anmodede jeg Engageringskontoret i København om at sende mig en farmaceutisk Kandidat op som Vikar. Den Mand, jeg fik op, var cand. pharm. Djurhuus, som var Færing, og som i mine første Aar paa Færøerne en kortere Tid havde været Medhjælper hos mig.

Efter Hjemkomsten til Færøerne fra min Rejse til Danmark tog Medhjælperen fra mig, og han gav sig da straks til at indrette og oprette et Apotek i Thorshavn. Han købte til dette Formaal en Handelsbevilling i Thorshavn, noget Slags Privilegium havde han ikke. Han kaldte sin Forretning „Tjaldur Apoteket” og indrettede det fuldstændigt som et lille Apotek med Krukker, Glas m. v.

Jeg henvendte mig til Autoriteterne paa Færøerne samt til Sundhedskollegiet og Justitsministeriet og beklagede mig over Oprettelsen af et Apotek, der alene var baseret paa en Handelsbevilling. Men hvor gerne Autoriteterne end vilde have hjulpet mig, kunde

de ikke gøre noget ved Sagen, idet den gamle Apotekerlov af 1672, som omtalt, ikke var gyldig paa Færøerne, og Lagtinget ikke var villig til at gaa ind paa at faa en Medicinallovgivning indført paa Øerne. Jeg var som Apoteker forpligtet og bundet til at holde mig til de i Danmark gældende Love og Bestemmelser for Apoteker og maatte derfor nægte at udlevere Ting, som ikke maatte udleveres i det øvrige Kongerige. Derimod kunde Folk faa alt, hvad de ønskede, paa „Tjaldur Apoteket“. Til sidst kulminerede det i, at Recepter paa Morfin og lignende Stoffer, som af mig blev nægtet udleveret uden fornyet Paategning eller fornyet Recept af Lægen, straks blev ekspederet af „Tjaldur Apoteket“.

Jeg behøver ikke at tage flere Eksempler. Det er indlysende, at saaledes kunde det ikke blive ved at gaa, og jeg var klar over, at enten maatte jeg forlade Apoteket og lukke dette, eller ogsaa maatte der fra Autoriteternes Side skaffes mig Eksistensberettigelse. Publikum forlod efterhaanden mit Apotek og morede sig kosteligt over at komme til mig og faa Nej, og fra mit Apotek gaa lige over paa „Tjaldur Apoteket“ og faa alt, hvad de ønskede.

Det stod nu altsaa for mig som en hel Omlægning af min Livsbane, at forlade Apoteket og lukke dette, men vedblive at drive min private Forretning. Denne private Forretning var selvfølgelig langt den største, og Fristelsen laa jo maaske nær at gaa over til fuldstændig privat Virksomhed, men efter lange Overvejelser mellem min Hustru og mig blev vi dog enige om, at jeg skulde søge Apotekerprivilegium nede i Danmark og se at faa hele Forretningen paa Færøerne realiseret. Grunden til denne vor Beslutning laa væsentlig i,

at vore Børn opholdt sig i Danmark for Undervisningens Skyld, og endelig tænkte vi ogsaa paa, at vi var blevet ældre Folk, og at det haarde Klima paa Færøerne kunde gøre det ønskeligt at søge ned til det mildere og lysere Danmark.

Jeg maatte jo saa give Afkald paa min kære Forretning deroppe, give Afkald paa den forholdsvis store Virksomhed, der havde været mig til saa uendelig stor Glæde og Tilfredsstillelse; men jeg tror endnu den Dag i Dag, at jeg handlede rigtigt ved at vælge det sidste Alternativ. Den nogle Aar senere udbrudte Verdenskrig vilde vel ogsaa have hindret min Forretning med Hensyn til Varetilførsler.

Jeg gav saa Ansøgning ind om at faa Privilegium til et Apotek, der skulde oprettes i Vejle, og blev i 1910 udnævnt til Apoteker der.

Da jeg kom ned til Danmark og kom til at tale med Sundhedskollegiet og Justitsministeriet, kunde jeg mærke, at man var ked af disse vanskelige Apoteksforhold paa Færøerne og haabede at kunne faa dem bragt i Orden i Løbet af nogle faa Aar. Jeg tilbød Autoriteterne at fortsætte Driften af Thorshavn Apotek i nogle Aar samtidig med, at jeg drev Apoteket i Vejle, idet jeg et Par Gange om Aaret vilde tage op til Færøerne for at tilse Apoteket deroppe. Dette kunde jeg ogsaa lettere gøre, da jeg forstaaeligt nok havde betydelige private Interesser at afvikle paa Færøerne.

Jeg solgte i de følgende Aar hele mit Varelager og Inventar, mine Motorbaade og øvrige Baade samt meget andet, kun selve Ejendomskomplekset „Thinganæs“ lykkedes det mig ikke at faa solgt paa det Tidspunkt, det blev først solgt 6—7 Aar senere.

Apoteket i Thorshavn blev drevet godt og omhyggeligt af mine to Medhjælpere deroppe; men det led selvfølgelig under, at „Tjaldur Apoteket“ var kommet.

I 1913 blev en dansk Apotekerlov vedtaget i Rigsdagen, og denne blev sendt til Færøernes Lagting til Godkendelse i en lidt ændret Form, og da lykkedes det — saa vidt jeg erindrer, med een Stemmes Majoritet — at faa Medicinallovgivningen indført paa Færøerne.

Nu stod der saa tilbage, hvad der skulde gøres ved „Tjaldur Apoteket“. Kandidat Djurhuus søgte om Privilegium til Apoteksdrift i Thorshavn, og jeg tilraadede da Autoriteterne at give ham Privilegiet, hvorved der kunde komme en Ende paa Apoteksstriden paa Færøerne, og dette blev Resultatet, mod at han overtog mit Apoteks Varelager og Inventar. Saaledes kom Forholdene i Orden paa Færøerne, og jeg trak mig saa i 1913 tilbage fra den midlertidige Ledelse af Apoteket der.

Ved min Afrejse fra Færøerne modtog jeg af den tyske Regering den tyske Røde Ørns Ridderkors og ligeledes af den norske Regering den norske Sankt Olavsordens Ridderkors.

Det lykkedes mig ved Ankomsten til Vejle at faa engageret cand. pharm. V. Wedel som Medhjælper, og sammen med denne dygtige, elskværdige og udmærkede Mand fik jeg ordnet det væsentligste til Oprettelsen af det nye Apotek. Jeg købte den gamle Jernstøberiejendom paa Vestergade, og der byggedes og indrettedes det kommende Gorms Apotek. Jeg raadførte mig med Kandidat Wedel om Indretningen af Apoteket, Inventariet blev bestilt, og jeg tror at tur-

de sige, at vi fik et velindrettet og smukt Apotek stillet paa Benene. Apoteket blev aabnet i Foraaret 1911, og jeg blev paa den venligste Maade modtaget af Vejle Bys Beboere. Jeg var lykkelig over at have Kandidat Wedel til Medhjælper, da jeg i disse Aar ofte nødsagedes til at foretage Rejser til Færøerne, han ordnede i min Fraværelse alt paa bedste Maade. Kandidat Wedel er nu Indehaver af Apoteket „Sorte Hest” i København.

Jeg købte til Privatbeboelse en smuk Villa, der laa paa Toppen af Jellingvej, en 10 Minutters Gang fra Apoteket, og hvad Forretningen angik, gik den i Aarenes Løb pænt fremad. Apotekets Beliggenhed var jo bestemt ifølge Privilegiet, men denne Beliggenhed var maaske ikke saa heldig, da alle Byens Læger med Undtagelse af Sygehuslægen boede inde i Byen, saaledes at ingen kunde gaa fra Lægen ud til Gorms Apotek uden i Forvejen at have passeret et eller to Apoteker. I det store og hele var jeg dog glad og tilfreds med Virksomheden, og den omtalte Beliggenhed var vel ogsaa den bedste for Beboerne i den vestlige Del af Byen.

Vi tilbragte nogle fornøjelige og glade Aar i Vejle. Jeg tog kun ringe Del i Byens offentlige Liv, men var dog Formand for Nævningsgrundlisteudvalget og nogle Aar Formand for den stedlige Horsens-Vejle Apotekerkreds.

I 1918 fejrede min Hustru og jeg vort Sølvbryllup. Vi havde den Glæde at samles med vore gode Venner og Størstedelen af vor nærmeste Familie paa begge Sider til en dejlig Fest paa et af Hotellerne i Vejle. Det blev for os alle en smuk og minderig Højtidsdag.

Den 1. Maj 1921 skulde min Kone og jeg rejse til England for at hente vor Datter, der havde faaet sin Uddannelse derovre, og vi skulde da paa denne Rejse have beset, hvad vi kunde overkomme, af London og Paris. Men ligesom vi skulde af Sted, udbrød Apotekerstrejken i Danmark, idet alle Medhjælperne paa Apotekerne forlod deres Pladser. Jeg maatte følgelig lade min Kone foretage Rejsen alene, medens jeg i Maj Maaned, Dag og Nat, var bunden til Apoteket. Jeg havde til Hjælp 2 halvt uddannede, Defektricer og en nylig antaget kvindelig Discipel. Vi klarede imidlertid Arbejdet over al Forventning godt i den Maaned, Strejken varede, og jeg tror at kunne sige, til fuld Tilfredshed saavel for Publikum som for Lægerne.

Omkring Aar 1920 begyndte Arbejdet paa en Forbindelse mellem Vejle Nordbanegaard og Hovedbanegaard, hvorved alle Rejsende fra Nordbanegaarden førtes direkte til Hovedbanegaarden. Naar de Rejsende før var staaet af ved Nordbanegaarden, passerede de Gorms Apotek for Indgaaende og Udgaaende, og det gav Apoteket en rigtig god Forretning, idet de bestilte Medicinen ved Ankomsten og hentede den ved Afrejsen; men efter at Forbindelsen med Hovedbanegaarden var traadt i Kraft, gik hele denne Forretning uden om mig. Dette i Forbindelse med mit Ønske om at havne som Apoteker i Hovedstaden foranledigede, at jeg i 1922 søgte Privilegiet til at drive Apotek paa H. C. Ørstedesvej. Min Ansøgning blev bevilget, til min store Glæde fik jeg Privilegiet, og jeg overtog saa dette Apotek i December 1922.

Da jeg ikke kunde komme overens med den tidligere Ejer af

Apoteket paa Ørstedesvej med Hensyn til Prisen for Ejendommen, ansøgte jeg om og fik Tilladelse til at flytte Apoteket til Hjørnet af H. C. Ørstedesvej og Niels Ebbesensvej, hvor det nu ligger, og hvor det fik bedre Udviklingsmuligheder. Jeg overtog Apoteket med en aarlig Omsætning paa godt 100.000 Kr., men har haft en stadig stigende Omsætning, saaledes at denne i 1935 var steget med ca. 40 %.

Fra Apoteket i Vejle fulgte nu afdøde cand. pharm. Heinrich Petersen og senere Defektrice, Frk. Clara Riis, med mig til København, og jeg er glad over at have haft disse to prægtige og elskværdige Mennesker som Medarbejdere her. Frk. Riis har nu været hos mig i snart 20 Aar. Iøvrigt har jeg haft og har stadig et udmærket og dygtigt Personale paa mit Apotek.

Siden jeg begyndte paa Farmacien, er der i Aar hængaaet 60 Aar, og deraf har jeg været Apoteksleder i godt 53 Aar.

Jeg er nu 77 Aar, men trods den høje Alder kunde jeg daarligt tænke mig at undvære min kære Virksomhed, som jeg gaar op i med den største Interesse, og jeg vilde føle det som et stort Savn, om jeg skulde blive nødt til at trække mig tilbage.

Jeg bor privat ude paa Heslehøj Hovedbygning i Hellerup, hvor jeg har et dejligt Hjem og lever lykkelig og glad sammen med min elskelige Hustru og Datter. Vi ser ofte Slægt og Venner hos os — ikke mindst Glæde har vi af at faa Besøg af vore kære Børn, Svigerbørn og Børnebørn.

VALD. PEDERSENS BOGTR. KBHVN.